

Napísané je...

Inak žili ľudia pred päťdesiatimi rokmi a inak pred dvesto rokmi... A nám sa zdá, keď sa pozeráme na nich, že boli iní než sme my. To, čo bolo iné boli podmienky života. Tie boli iné. Muselo sa viac pracovať i bojovať... Každá doba mala a má svoje tienisté, smutné stránky i svoje radosti a pekné chvíle. Tieto životné okolnosti človeka ovplyvňujú, ale nemôžu ho zmeniť. Vždy to bude iba on – človek, ktorý bude rozhodovať svojou vôľou, čo chce. Bude robiť dobré, alebo zlé. Vplyv prostredia je silný. Bude ho pozývať ku zlu, alebo ku dobru. Dá mu možnosť robiť dobre, ale rovnako môže mu môže umožniť robiť i zle. Ale vždy rozhodne on sám, čo chce, čo si vyberie a akou cestou pôjde. V dejinách môžeme nájsť veľa poučení v tejto veci. Ale i to je pravda, že i človek sám ovplyvňuje prostredie podľa toho, čo doň vnáša. Keď robí dobro, prináša ovocie dobra, keď robí zlo, prináša ovocie zla.

Áno, je pravda, prostredie ovplyvňuje a pokúša... Ale to bolo a bude vždy. Nieкто si možno naivne myslí, že keď bude dobré prostredie, potom nebude zlo a hriech. Adam a Eva, prví ľudia žijúci v raji, v tom najlepšom prostredí, ktoré Boh vytvoril pre nich, toto samotné prostredie nestačilo, aby človek neurobil zlo. Strom a na ňom had – diabol. Jeho slová pokúšania a potom rozhodnutie Evy a po nej i Adama sú jasným dôkazom, že i v tej najideálnejšej spoločnosti všetko závisí od človeka na ktorú stranu sa prikloní: od toho o čo mu ide a pre koho sa rozhodne. Diabol bol na počiatku prvého hriechu a odvážil sa pokúšať i nášho pána Ježiša Krista. Neobišiel teda ani toho, kto bol svätý a preto neobíde ani jedného z nás.

Buďme preto rozumní a uvedomme si, že nám nepomôže žiadna politika, žiaden blahobyť, ani dokonale a spravodlivo usporiadaná spoločnosť, ak sa v našich rozhodnutiach rozhodneme podľa toho, čo nám radí a vnúka diabol – zlý duch. Pán Ježiš o ňom hovorí, že je klamárom a vrahom od počiatku. Mnohí si mysleli, že v živote veľa dobrého dokážu a spočiatku sa im to aj darilo, ale keď nepostrehli dômyselne a úkladne strojený diabolov hlas, ktorí počúvali a dali sa do jeho služby, nič nedokázali... Postavili si dom na piesku. Prišla voda a všetko pekné, užitočné a krásne bolo zničené. Buďme si istí. Sme na bojisku. A zvíťazí len ten kto je s Bohom, s Ježišom Kristom. Len ten, kto vie na akej pôde stojí, za koho bojuje a o čo mu ide. Diabol využíva mútnu vodu, neporiadok v ktorom žije dnešný svet i ten v ktorom sa zmieta jednotlivec.

Pán Ježiš nám svojím príkladom i slovom povedal aký liek, aké prostriedky použiť voči nemu: „Potom Duch vyviedol Ježiša na púšť, aby ho diabol pokúšal. A keď sa štyridsať dní a štyridsať nocí postil, napokon vyhladol. Tu pristúpil pokúšiteľ a povedal mu: „Ak si Boží Syn, povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby.“ On odvetil: „**Napísané je**: - Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ Potom ho diabol vzal do svätého mesta, postavil ho na vrchol chrámu a vravel mu: „Ak si Boží Syn, vrhni sa dolu, veď je napísané: - Svojím anjelom dá príkaz o tebe a vezmú ťa na ruky, aby si si neuderil nohu o kameň.“ Ježiš mu povedal: „**Ale je aj napísané**: - Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ A zasa ho diabol vzal na veľmi vysoký vrch, ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a vravel mu: „Toto všetko ti dám, ak padneš predomnou a budeš sa mi klaňať.“ Vtedy mu Ježiš povedal: „**Odíď satan, lebo je napísané**: - Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť.“ Tu ho diabol opustil a prišli anjeli a posluhovali mu. (Mt 4, 1-11)

Diabol, zlý duch prichádza niekedy veľmi nepozorovane a prichádza so zdanlivo dobrými vecami, ktoré človeku ponúka. Využíva pritom i prirodzené ľudské potreby a chce človeka presvedčiť, že aj bez Boha a bez Božej pomoci to ide. Ba v človeku vzbudzuje nedôveru voči Bohu. V ťažkostiach a v núdzi našepkáva človeku vzburu voči Bohu, lebo vraj Boh nie je taký dobrý, keď mu nedá všetko, čo chce mať... A keď človek má všetko a nič dôležité mu nechýba pokúša ho zasa tým, že ho robí neskromným a nespokojným. Vtedy mu našepkáva zasa vzburu voči Božej láske myšlienkou, že Boh ho obmedzuje a nedá mu takú slobodu, akú by si prial. Človek napáchnutý diablom si namýšľa, že Boh ho obmedzuje a nedovolí mu takému rozletu a rozkvetu akoby chcel a mohol. Z oboch prípadov i z mnohých ďalších diabolových pokúšeniach môžeme ľahko vyčítať, že diabol útočí na dôveru voči Bohu. Navráva človeku, že Boh to nemyslí s ním až tak dobre, že ho obmedzuje, alebo že nášho dokonca zabudol. Nedôvera voči Bohu a voči Božej láske potom vedie ku vzburu, ku neposlušnosti voči Bohu otcovi, ku ľahostajnosti alebo k tomu, že človek si začne myslieť, že to v živote ide a pôjde aj bez Boha, aj tak, že ho bude ignorovať, alebo zapierať...

Pán Ježiš nám svojím slovom i príkladom hovorí, že jediné, čo nám môže pomôcť voči diablovi a jeho pokúšeniam je **radikálnosť** s ktorou ho človek odmietne. Už to je chyba, keď človek začne s diablom vyjednávať. Miesto vždy nebezpečnej diskusie s diablom máme počúvať Božie slovo, Božiu pravdu. Pán Ježiš každé pokúšenie premáha slovami **napísané je**. Keď aj my budeme poznať to, čo dal Boh napísať do Svätého písma, do Tradície Cirkvi i do nášho svedomia – potom sa budeme vedieť diablovi vzoprieť a odíde od nás. V budúcich úvodníkoch sa budeme viac venovať tomu, čo je napísané a na čo neraz zabúdame.

Mário Orbán

Pán Ježiš dáva...

*Pán Ježiš Silu dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Nádej dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Lásku dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Šťastie dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Pokoj dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Ducha dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Radosť dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Seba dáva
On je Boh a Kráľ*

*Pán Ježiš Život dáva
On je Boh a kráľ*

*Znej Aleluja Sláva
On je Boh a kráľ*

Ja som sa na to narodil...

V kritických chvíľach nášho života vždy hovoríme veci, ktoré sú podstatné. Závety nikdy neobsahujú frázy a posledné slová pred smrťou bývajú vari najdôležitejšie.

Slová Ježiša Krista sú všetky dôležité. On nikdy nehovoril frázy a nikdy nehovoril zbytočne. Predsa však slová, ktoré povedal vo svojich najťažších chvíľach pozemského života, nás akosi viac priťahujú. Takými sú aj slová, ktoré povedal pred Pilátom: „Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde.“ (Jn 18,37).

Čo všetko sa už o pravde porozprávalo, kto všetko za ňu horlil, kto všetko ju bránil? Avšak pravda je niekedy akoby pre každého iná. Preto sa aj Pilát pýtal: „Čo je pravda?“ Skutočne: Kto nám povie pravdu?

My kresťania sme presvedčení, že Ježiš Kristus. On je cesta, pravda i život. Členovia iných náboženstiev si myslia, že im ju povie zakladateľ ich náboženstva. Neveriaci sa domnievajú, že ju hovorí nejaký filozof, ktorého uznávajú. Všetci majú pravdu a pritom všetci možno hovoria niečo iné, protirečivé. Nakoniec to vo svete vyzerá ako v istej súdnej sieni, kde práve prebiehalo pojednávanie. Jedna strana vyrozprávala, ako to bolo, a sudca povedal: „Máte pravdu.“ Potom vyrozprávala druhá strana, ako to bolo (presne opačne, ako tvrdila prvá), ale sudca aj jej povedal: „Máte pravdu.“ Vtedy sa vraj prihlásil ktosi z obecnstva a poznamenal: Nemôžu mať obaja pravdu, keď tvrdia opačné veci. A sudca mu povedal: „I vy máte pravdu.“

Svet vyzerá podobne ako táto súdna sieň. Všetci si myslia, že majú pravdu, a všetci to tvrdia. Ako teda veriť nášmu Pánovi, že on ju naozaj má, že nás neklamal, keď nám povedal, že náš nebeský Otec nás miluje a že on sám prišiel na svet ako dôkaz Otcovej lásky? Veď koľkí nám dnes hovoria, ako nám chcú dobre, ako im na nás záleží. A až potom, keď sa pozrieme späť, sa mnohokrát presvedčíme, ako komusi síce záležalo, no na sebe samom, nie na nás.

Je Jedna cesta, ktorá vedie k istote. Hovoril nám o nej Ján Pavol II.: Kríž na Golgote. Je dôkaz, že nás Kristus neklamal. Keby nás bol pekne učil, keby bol krásne hovoril a pravdy, ktoré by nám bol povedal, by boli najvznešenejšie, aké existujú, ale nebol by za nás zomrel, nebolo by mu možné veriť, že nás miloval. A keby nebol vstal z mŕtvych, nebolo by mu možné veriť, že sa oplatí ho nasledovať.

Iný dôkaz ako tento nemáme. Preto veríme Kristovi Kráľovi, ktorý sa na to narodil a na to prišiel na svet, aby vydal svedectvo pravde. Oplatí sa mu veriť, iba jemu jedinému. Prečo mu potom toľkí ešte stále neveria? Odpovedá on sám: „Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“ Keď ho niektorí nepočujú, nie s je to jeho chyba ani chyba jeho hlasu. Je to naša chyba: ešte nie sme z pravdy. Ale my sme sa tiež na to narodili, aby sme ju poznali a vydávali jej svedectvo.

MARIÁN BUBLINEC

Nijaký človek nemôže byť absolútne slobodný.

*Opačné presvedčenie súvisí s pýchou,
a tá už narobila mnoho zla.*

*Dieťa je závislé od matky,
pacient od lekárskej pomoci,
lekár od diagnostického prístroja,
pilot od navigátora...*

*Všetci sme závislí od našej planéty
a ona je závislá od Slnka.*

*Keby sa rozhodla pre slobodný let vesmírnym priestorom
a opustila svoju dráhu,*

*o niekoľko minút by zahynulo ľudstvo,
ktoré ju obýva.*

*Bolo by užitočné pokorne prijať vedomie,
že nielen my, ale celý vesmír
je závislý od Boha.*

Max Kašparů „Šum z pien“

Spovedanie

Utorok od 16:00

Streda od 17.00

Štvrtok po sv.omši

Piatok od 16:00

Na budúcu nedeľu 3.decembra bude zbierka na charitu

Sväté omše v 34. týždni cezročného obdobia

28.XI.utorok

17.00 na úmysel darcu

29.XI. streda

18.00 Poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc

30.XI. štvrtok

7.00 na úmysel ordinára

1.XII. piatok - prvý piatok

18.00 + Anton Minárik a manž.Helena

2.XII. sobota

18.00 + Jozef Petráš (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 176 -202

3.XII. 1. Adventná Nedeľa – (C)

8.00 za farníkov

9.15 Za zdravie rodiny a Božiu pomoc

Liturgický kalendár

27.XI. pondelok

sv. Virgil

28.XI. utorok

sv.Katarína Labouréová

29.XI. streda

sv.Sturnin, biskup

30.XI. štvrtok

sv.Ondrej, apoštol - sviatok

1.XI. piatok

sv.Edmund Kampián, mučeník

2.XII. sobota

sv.Bibiána, mučenica

Slovo na dnes

Lebo Bohu nič nie je nemožné.

Lk 1,37

TERAZ AKO VTEDY

Neviem, či ste sa už stretli s pojmom „Gedenovo rúno“. Gedeon je starozákonná, historicky doložená postava. Ovčie rúno je odborne ostrihaná ovčia vlna, ktorá sa potom ďalej upravuje a spracováva. Gedeonov príbeh stojí rozhodne zato si prečítať (Sdc 6-7), pretože jeho metóda je, ako sme sa napríklad pri budovaní hospicov opakovane presvedčili, výborne použiteľná aj dnes. Predpokladá to samozrejme neveriť na náhodu.

Izraelský národ zabudol, čo preň Pán urobil, a znovu hrešil. Preto ho Boh na sedem rokov vydal do rúk Madiánčanov. Nebola to teda žiadna náhoda, ale teraz mi ide o to rúno. Boh poslať Gedeona, aby Izraelitov vyslobodil. Ten si je vedomý obrovskej presily a bráni sa. Pán ho uisťuje, že o víťazstvo sa postará on sám - Boh! Gedeon žiada znamenie, že k nemu naozaj hovorí Boh, že nemá halucinácie. Večer rozprestrie na záhrade ovčie rúno a vyjednáva: „Ak bude rosa iba na rúne a na zemi okolo sucho, vtedy zviem, že mojou rukou vyslobodíš Izrael.“ Ráno z rúna vyžmýkal plnú šálku rosy, okolo bolo sucho. Chcel mať ešte väčšiu istotu, a tak to na druhý deň zopakoval, lenže naopak. Žiadal suché rúno a všade naokolo rosu. Stalo sa tak a Gedeon konečne nepochyboval. Ale ešte stále sa príliš spoliehal na svoje vlastné sily. Dal dohromady desaťtisíce mužov, lenže Pán na to neprišiel. Aby nikto nemohol pochybovať o tom, kto je skutočným víťazom, mohol si Gedeon ponechať len tristo bojovníkov. S nimi premohol Madiánčanov, ktorých bolo plné údolie - „ako piesku na morskom brehu mora.“

Keď za mnou niekto príde, že chce stavať hospic, a pýta sa, ako začať, vždy radím takto: „Hlavne nezačínajte od peňazí alebo od budovy. Začnite od ľudí. S tými rozprestrite rúno ako Gedeon, a keď sa vám orosí, potom sa nebojte do toho ísť, hoci bez jedinej koruny.“ Gedeonova metóda sa hodí aj v iných prípadoch. Zakaždým, keď sa chcem rozhodnúť podľa Božej vôle a keď nie som si istý, že ju dobre chápem. Ako to konkrétne urobíte, to je na vás. Treba si vymyslieť niečo málo pravdepodobné, aby nikto (ani vy) nemohol povedať, že je to náhoda. Formulácia musí byť jednoznačná, aby sa výsledok nedal vysvetľovať rôzne. A napokon je tu ešte jedna nevyhnutná podmienka - dobrý úmysel a pevná viera v Boha. Ak nie je splnená, ani to neskúšajte, bolo by to zbytočné.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Povolání k svätosti

Koniec cirkevného roka, ktorý doznie v tomto poslednom jesennom mesiaci, nesie vo svojom odkaze krásny duchovný rozmer. Je akoby žatvou a zberom plodov všetkých liturgických osláv a duchovných či duševných zápasov, ovocia milosti a osvedčenej lásky.

Napríklad taký sviatok Krista Kráľa, Pána neba i vesmíru, hovorí o definitívnom víťazstve Božej lásky nad hriechom. Celé vesmírne universum vrátane človeka objíma Božia tvorivá vykupiteľská láska, na ktorej sa v trojičnej nerozdielnej jednote podieľa aj Ježiš. Nielen ako pravý Boh, ale aj ako pravý človek. Ježiš, nevinný, trpiaci, zabitý a vzkriesený, no dnes oslávený u Otca slávou a svätosťou nekonečne svätého Boha. Poslušný až na smrť Otcovej vôli naplnil program svätosti aj pre nás. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich i ochránil pred Zlým. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Posväť ich pravdou, tvoje slovo je pravda a pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení pravdou (Jn 17, 15 - 19). A tak v tomto požehnanom čase upierame svoj zrak aj na nebeský Jeruzalem, kde nachádzame tých, čo nás na ceste viery dávno predišli, rozpozнали hlas povolávajúceho Boha a napriek svojim slabostiam vždy sa dokázali vrátiť na cestu svätosti. Dnes už vedia s istotou, že to neboli márne námahy a že zostáva iba láska. Sviatok všetkých svätých je úžasným stimulom pre našu vieru a vernosť Bohu, ktorý nás oslovil, pozval nasledovať ho a ukázal nám smer. Sľúbil nám pomoc, a tak aj víťazstvo Božej vernosti slávi svoj triumf v osudoch toľkých svätých. Koľko ich len Cirkev zapísala do svojich zoznamov, koľkých prosíme o príhovor a osvedčenú pomoc?

A nakoniec je tu ešte jeden pohľad za hranicu. kde sa už skončil čas a nastalo večné teraz. Je to spaľujúca túžba po Bohu, plnosti života a lásky, a predsa ešte nie uspokojená. Stav konverzie k svetlu Božej prítomnosti, blaženého videnia z tváre do tváre - očistec. Rozpoloženie tých, čo tiež boli povolani k svätosti, ale chýbala im azda poctivosť. Nie vždy sa nám podarí byť zbožní či svätí, ale musíme byť pravdiví. Práve poctivosť a pravda nás napriek slabostiam vždy vrhajú do náruče Božieho milosrdenstva, aby sme tu v slzách kajúcnosti znova nadobudli pokoj, a aby sa naše srdce uzdravilo. Lebo tam, kde sa deň skončil, už sa nebude dať pracovať.

Unášaní myšlienkami týchto dní si uvedomujeme, že je tu čas správne sa nasmerovať. Sme povolani k svätosti, to značí žiť život hodný človeka, ktorý si uvedomuje, kto je a kam kráča.

Nevdojak mi prichádza na um mala prekáračka, ktorá odznela medzi dvomi priateľmi „Vieš, ty si svätý, ale ja som normálny“ a ten druhý na to: „Nie! Ja som normálny a nie ty, lebo nechceš byť svätý“. Myslím si, že týchto pár slov vyjadruje to podstatné. Určite platí, že byť svätý znamená predovšetkým byť normálny. Komu viac záleží na tom, aby náš život bol normálny, ako Bohu, ktorý poslal svojho Syna, vydržal s nami aj za cenu obety vlastného života v nerovnom zápase zloby a lásky a vyhlásil, že prišiel preto, aby sme mali život v hojnosti. Žil normálne. Tak normálne, že nikto ani netušil, že ten ušľachtilý, dobrý, zbožný a pracovitý mladý muž, syn tesára z Nazareta je pravý Boží Syn. A bol dokonca očakávaný Mesias.

Žil v hlbokom zjednotení s Otcou. Vedel, kto je a prečo tu je! Tam sa začína každá svätosť a normálnosť. Vedel, že je Syn a že prichádza plniť Otcovu vôľu. Otcova vôľa, formulovaná v prikázaniach a predovšetkým v zákone všetkých zákonov, ktorým je príkaz lásky, znamená život. Jeho ochranu, priestor na jeho rozvoj, jeho vlastné uskutočnenie. Kto je teda normálnejší ako ten, kto hľadá kritérium pre jeho hodnoty priamo u Boha?

Vráťme sa však ešte na začiatok To prvé. čo kladie môj život na pevný základ normálnosti, je uvedomenie si, kto som Kto teda som? Dieťa svojich rodičov? Absolvent dobrej školy? Vzdelanec s titulmi? Úspešný človek? Dobrý manžel? Otec? Rehoľník či kňaz?

To všetko môže platiť. Zmysluplne a veľmi hodnotne. No to prvé a podstatné nie je, čím som, čo robím, z akej rodiny pochádzam, ale to, že Boh dávno vyslovil moje meno. Skôr ako som sa narodil On ma už vo večnosti poznal a vyslovil moje meno. Jedinečným a neopakovateľným spôsobom mi pririekol „byť“ a s jedinečným poslaním naplniť Jeho vôľu. To je to podstatné, čo dáva môjmu životu hĺbku a je fundamentom pre moju normálnosť a svätosť. Preto sa ako najnormálnejšia odpoveď na takúto danosť nutne javí,

že chceme vstúpiť do rozhovoru s tým, ktorý ma povolal byť človekom. Tak ako je normálne, že dieťa potrebuje rodiča a jeho blízkosť, aby z neho mohol byť normálny človek, tak každý z nás potrebuje zachytiť ozveny lásky Božieho srdca, aby bol naozaj normálny a neskĺzol do slepej uličky samospasiteľnosti a autokratického sebestva, ktoré v konečnom dôsledku urobí život celkom nenormálnym

Človek svätý, normálny nikdy nie je sám. Vie, že ho Boh miluje a nenechá ho samého. Nie vždy tomu musíme rozumieť, ale vierou sa nám otvára istota, že to tak je. Je to dar Ducha Svätého, ktorého prosíme o svetlo vo chvíľach navštívenia. Svätý človek nikdy nejde sám, nie je odľud, ktorý stratil spoločenský rozmer, lebo vie, že má bratov a sestry, ktorých ma milovať, ako aj on sám je milovaný. Má milovať aj svojich neprajníkov a prihovárať sa za nich. Čo je normálnejšie, čo vytvára harmonickejší život, čo dáva ľudskému prežívaniu väčšiu kvalitu ako takéto budovanie mostov, dvíhanie druhých k vlastnej dôstojnosti".

Chceme žiť sväto. Musíme byť svätí, teda čím normálnejší a ľudskejší. Je to tá najlegitímnejšia požiadavka kresťanovej identity. Kresťan túži byť svätý.

Tých, ktorí už prekonalí prekážky, premohli nástrahy, zvíťazili nad vlastným egoizmom, zapísali sa mnohým dobrom do pamätníka ľudských srdc a odovzdali dokončené dielo Pánovi čašu a vesmíru, spolu s Vami o pomoc na ceste svätosti - normálnosti prosí

Štefan Herényi

Naposledy kvietkované šaty

Matka Terézia raz našla na zemi ležať mladú ženu, ktorá už nemala síl ani na to, aby si z kontajnera vyhrabala dajaké jedlo. Vzďala boj o život a hádam sa i tešila, že už je jej trápeniu koniec. Matka Terézia si k nej kľakla a hlavu zúboženej ženy si položila na kolená. Usmiala sa na ňu. „Čo by si teraz potrebovala, dcéra moja?“, spýtala sa. Na tvári umierajúcej zažiaril radostný úsmev a odvetila: „Nové kvietkované šaty!“ Hladom, chorobami a vysilením schátrané telo mladej ženy sa už zachrániť nepodarilo, ale pochovali ju v nových, kvietkovaných šatách...

V dňoch, keď sa sestry misionárky lásky tešili z blahorečenia Matky Terézie, keď v Ríme a iných mestách sveta na Jej počesť hostili bedárov a s láskou im slúžili, na Slovensku umrel bezdomovec, ktorý sa podľa médií v trnavskej v nemocnici nedočkal súcitu. Nech to už bolo tak či onak, nenašiel sa ani jeden spravodlivý, čo by ho bol prijal. Je možné, aby v našej blízkosti zomrel človek bez pomoci i bez sviatostí? Kto by to Matke Terézii vysvetlil? Hovorievala: „Som iba malou ceruzkou, ktorou Boh píše na tento svet svoje posolstvo lásky.“ A keď jej starosta Ríma ponúkol čestné občianstvo Vecného mesta, radšej poprosila o to, aby jej sestry misionárky lásky mohli zadarmo používať mestskú hromadnú dopravu Ríma, keď idú ošetriť ranených, nakrmiť hladných bezdomovcov, postarať sa o opustené deti a umierajúce matky.

Aká škoda, že Matke Terézii neponúkli čestné občianstvo všetkých miest, aj našich, slovenských. Možno by aj pred nami vyslovila želanie, že by ju väčšmi potešilo, keby sme boli ľudskejší k „jej“ chorým a bezdomovcom.

VERONIKA BEDNÁROVA

Svätý Edmund Campion 1.december

Sv. Edmund Campion, kňaz, mučeník, SJ (25. januára 1540 v Londýne; † 1. decembra 1581 v Tyburne pri Londýne, Anglicko)*

Pápež Pavol VI. svätorečil 25. októbra 1970 štyridsiatich mučeníkov z Anglicka a Walesu. Jedným z nich bol aj Edmund Campion, jezuitský kňaz. Pochádzal z rodiny kníhkupeca. Ako 29-ročný sa stal anglikánskym

diakonom. No svedomie mu vyčítalo, že zradil pravú vieru. Aby sa zbavil tejto strašnej výčitky, utiekol pod cudzím menom z Anglicka do Francúzska, kde študoval teológiu. V roku 1573 odišiel do Ríma. Tu vstúpil do jezuitského rádu. V roku 1578 prijal v Prahe sviatosť kňazstva. O rok neskôr ho predstavení určili, aby spolu s Róbertom Personsom založil v Anglicku jezuitskú misiu. Prestrojený za obchodníka s klenotmi sa vrátil do vlasti. Stal sa oporou katolíkov v celom Anglicku. Písal aj knihy. Najznámejšia jeho publikácia je „Decem rationes“ (Desať dôvodov). Táto kniha obhajovala katolícku vieru proti anglikánskému bludu. Napokon ho však ktosi zradil, a tak ho 27. júla 1581 zatkli a uväznili v londýnskom Toweri. Najprv chceli Campiona získať pre anglikánsku vieru sľubmi, potom tým najkrutejším mučením. On ale zostal verný svojej viere a preto ho odsúdili na trest smrti obesením. S ním aj Alexandra Brianta a Ralpa Sherwina. Rozsudok vykonali verejne 1. decembra 1581.

Zrada na pokračovanie?

Túžba po sláve viedla mladého doktora filozofie Edmunda najprv k malým zradám, ktorými opúšťal svojich priateľov, až vyvrcholila zradou Cirkvi. Aby mohol pokračovať v kariére, r. 1564 zložil prísahu, ktorou uznal kráľovnú Alžbetu za hlavu anglickej cirkvi a dal sa vysvätiť za anglikánskeho diakona. Svedomie sa ozývalo... A ozval sa i priateľ Martin, ktorý ho v liste prosil, aby sa zamyslel nad svojou ctižiadosťou. Obraz Judáša a tridsiatich strieborných, ktorý sa mu po prečítaní listu vybavil, ho jasne usvedčil. Sám mal svoj „mešec“. Zasiadnutý týmto svetlom opustil výhodné miesto v Londýne a odišiel do Európy. Stal sa jezuitom. Keď sa v r. 1580 ako misionár vracal pod cudzím menom do Londýna, čakal ho zatykač. Vyše roka sa mu darilo tajne apoštolovať v rodinách, až kým ho neudal odpadlík Eliot. Po krutom mučení ho odsúdili na trest smrti obesením a rozštvrtením. Popravili ho 1.12. 1581 v Tyburne.

„Keď zradca Judáš videl, že Ježša odsúdili, Pútosťou pohnutý vrátil tridsať strieborných veľkňazom a starším so slovami: ‚Zhrešil som, lebo som zradil nevinnú krv.‘ Ale oni odvetili: ‚Čo nás do toho? To je tvoja vec!‘ On odhodil strieborné peniaze v chráme a odišiel; a potom sa šiel obesiť“ (Mt 27, 3-5).

Pane, Judášov nevyriešený vzťah k peniazom sa mu stal osudným. Malé krádeže zo spoločnej pokladničky, teda malé zrady dozreli až do veľkej zrady, v ktorej si sa dostal v jeho srdci na druhé miesto... Viem – každá, i tá najmenšia zrada má pokračovanie, ak ju hneď nenapravíme.

Edmund sa opravil, Judáš nie. A ja?

Prosím ťa, Pane, daj mi vždy najst' cestu pokánia. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

26.XI.06

12345678901234567890123456789012345667890